



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Ærumnæ D. N. Jesu Christi**

**Thomé <de Jesus>**

**Monachii, 1676**

Exercitium de Agonia in horto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

*Qua doce-  
mur, non  
desperare  
in afflictio-  
nibus.*

VI. Mirabiles excessus amoris sunt isti; cui non potuit satisfieri, nisi Dominus in eum statum desolationis descenderet, ad quem ne afflictissimus quidem ullus cogitavit se posse venire; & pariter ostenderet, in se uno remedium esse timorum & periculorum nostrorum. Voluit autem sentire suos dolores, ut non putemus omnia perditam, quando misera natura nostra facit suum officium, refugiendo sibi contraria: & ut intelligamus, non judicari nos ex infirmitate naturæ nostræ, formatæ ex luto; sed ex obedientia voluntatis, quàm Deus magni æstimat. Voluit assumere tristitiam, & cruciatus ad mensuram suæ virtutis, ut confidamus, à DEO, à quo distribuuntur miseriæ hujus vitæ, nos non oneratum iri supra vires nostras, sed semper infra; nec sine auxilio majore, quàm mereamur; ut ex omnibus percipiamus proventum. Voluit ostendere in se duas voluntates contrarias; unam fragilitatis corporeæ, quæ refugeret pati; alteram rationis, quæ subiceret se voluntati Divinæ: ne putemus nos separatos à DEO, quando caro contradicit spiritui; sed compellamus eam submittere se Deo, & intelligamus partem animale non posse nocere animæ, licet opponat se legi Divinæ. Voluit Angelum descendere ad suum solatium, ne in afflictione putemus nullam apud Deum esse nostri memoriam. Voluit denique Christus à Patre petere relaxationem duræ præcepti, quam nôrat se non impetraturum; ut discamus, consolationem Divinam non consistere in ablatione calamitatum, quas Deus immittit; sed in humili subjectione, & conformatione cum sua sanctissima voluntate, & in eo, ut semper simus ei per amorem conjuncti.

## EXERCITIUM

### De Agonia in Horto.

#### I.

*Admiratio,* **N**on fert amor tuus, mi bone Jesu! dilationem vel minimam: sic enim ille te urget, ut grave putes, duas vel tres horas expectare, donec capiaris, & initium facias ipse cruciatibus, quos hodie toleraturus es. Prius, quàm crudeles milites te ligent vinculis, dulcis Jesu! prius, quàm Gentiles & Judæi te inhonorent oppro-



opprobriis ; priùs , quàm feri carnifices carnem tuam lacerent flagris , & cruci affigant , tu sacratissimam tuam Humanitatem conjicis in tantas angustias , ut lamentari cogatur , solatium à rudibus discipulis petere lethalis tristitiæ , quæ tuo cordi insedit . Tu , & lætitia Angelorum ! non es , sicut ego ; qui soleo vinci tristitiâ , cum exhilarare me volo ; & vis mœstarum cogitationum perturbat me , quas nollem habere . Tu verò , Requies animæ meæ ! solo amore tuo victus , ei voluntariè te dedis ; & ille facit te cogitare de rebus , quæ affligunt cor tuum tam capax , tam & amplum , in quod confugiunt omnes afflicti ; ac velut homo sentis , qualia nos infirmi sentimus , miserabili carne gravati . Nos patimur , ut filii Evæ : tu , bone Jesu ! ut verus amator afflictorum filiorum Evæ . Non sufficit tibi , Domine animæ meæ ! expectare , dum transeas per immensa maria dolorum , derelictionum à Deo & hominibus , injuriarum , contumeliarum , & acerborum novorumque cruciatuum ab aliis inferendorum ; sed crucias te ipsum vivâ eorundem repræsentatione per memoriam , ac si patereris ea jam reipsâ : & permittis naturam tuam præ timore jam algere , jam æstare , jam sudore lethali perfundi , jam præ nimio angore bullire sanguinem , & emanare mixtum sudori , sine omni solatio , lenimento , & refrigerio ; ac si pro te nihil uspiam superesset confortationis , nec in cælo , nec in terra , nec in amicis , nec in Deo .

II. O mea vera fortitudo ! siccine animo dejecto es ; dum imminet pugna cum hostibus , quos tu solus potes vincere ? quid factum est illo desiderio patiendi , quod præ te ferebas , cum diceres , te coarctari , donec fiat ? jam imminet , & tu formidas : tu , Lætitia animæ meæ ! es tristis : quænam hæc est mutatio , bone Jesu ? quis hic vigor , quod robur animi , quod in te , speculo Divino , in-  
& laus  
 amoris  
 Christi.  
 tuentes afflicti imitentur , à tuo exemplo , alacritate , vigore , & confortatione acceptâ ? benedicatur , laudetur , glorificetur , & adoretur infinitus amor tuus , Vita animæ meæ , & omne bonum meum ! quia vis per omnia mihi similis fieri , & ostendere , quòd nulla res te ad patiendum adigat , nisi amor tuus ; ut semper , & in omni re te possim habere pro speculo , & socio miseriarum mearum , & vero amico , unicòque illarum remedio . Nam te fortem &



generosum esse in patiendo, mi bone Jesu! quid mirum est, cum sis ipsa fortitudo Dei? hoc tibi proprium est, & in ipso Passionis articulo apparebit, nihil esse, quo dejici possis: at hoc Divinum robur celare mei amore & gratia, debilitari, timere cruciatus, antequam veniant; sicut ego soleo, qui sum ipsa infirmitas & miseria: & velle, ut, sicut in me dolores incipiunt cum pavore & tristitia, ita incipiant etiam in te; & quidem in tanta vehementia, juxta amplissimam capacitatem tuæ naturæ humanæ; hoc, hoc, mi bone Jesu & amor animæ meæ! quis facit, nisi solus amor tuus? Ego deberem hilariter ire ad patendum pro te, & tu is ad assumendas supra te omnes meas misérias, ut in omnibus mihi similis & socius inveniaris. O Divine amor! tuus amor est carnifex tuus, favior Judæis & Ethnicis, à quibus torquebere. Nulla dum adfunt flagella, nulli clavi, nulli hostes; & tu totus sanguineo sudore perfunderis, ut eo madeat terra, cui incubas. Quis extrahit eum è venis, nisi flagrans hic amor?

*Ab eo pe-  
rendum so-  
latium tri-  
stitia.*

III. Totus es amor, mi bone Jesu! ac totus ignis Charitatis ardentis. O si semper hucusque te proximè secutus fuisset, lux & perfecta opulentia mea! cur alia respicio? cur alia cogito? cur alia quæro extra te? Tam zelosus est amor tuus erga me, mi bone Jesu! ut etiam ad illas horas attenderit, quibus mea infirma natura videbatur non immeritò querere aliquid relaxationis & solatii, videlicet horas afflictionis ac tristitiæ; in quibus ne solatium quærem extra te, fecit, ut viderem te expertum easdem: ac proinde confiderent in te omnes afflicti, quibus sic didicisti compati. Ita, spes mea! ita, opulentia mea! voluisti mihi monstrare, me non protinus periisse, cum timore percellor; non esse abjectum à te, cum desolatum me video; non ideò tuum non esse, cum dolent mihi mala, quæ patior: posteaquam tu, Dominus animæ meæ, totus fortis, & insuperabilis, incessisti per easdem vias debilitatis humanæ. Benedictus es, Domine! qui voluisti, ut miseriæ, quæ me gravant, & videntur extinguere ignem gratiæ, vique suâ frangere robur spiritûs, me ducant ad te, Deus meus, & easdem in te conspiciens respirem & animer, neque cogitem omnia esse perditâ.

IV, Sa-



IV. O Sapientissime Cognitor, & Medicator miseriarum <sup>Cui sine</sup> & infirmitatum mearum! tu probè scis, quàm grave sit naturæ, <sup>ipso succumbit hu-</sup> animam, quæ tibi placere cupit, videre totam coopertam tristi- <sup>mana infir-</sup> tiâ & afflictione internâ; cum sic desolata est, ut nesciat, quò con- <sup>mitas.</sup> vertat oculos, luctans cum tentatione, & aliis simul ærumnis, quas tu permittis accidere. Tu scis, quomodo frangatur omne robur Divinum & humanum; quomodo flaccescant fides ac spes; quomodo non sinatur erigere oculos ad res Divinas; & quomodo destituatur omni bono. Videtur sibi procùl esse à favore Divino, & ab humano nihil habet solatii. Videtur natura deserta, gratia abscondita: regnant in ea pavor & mœror, & variæ mutationes in horas: tentationes & cogitationes invalescunt: & omnia videntur ipsi contraria, & acerba. O amor Divinæ! ô amor fidelis! ô amice, qui in majore necessitate semper es magis sincerus ac vividus! cum hæc à te tam sint aliena, tamen ea pati voluisti naturam imbecillem; ut in te, velut in speculum inspiciat; in te velut in fortitudine sua roboretur; in te velut in tutela sua animetur; in te, velut in præsentissimo & unico remedio confidat. Quis ego sum, amor Divine, ut mihi velis tam bene? ô si velles in me facere unicam mutationem, quantam facis in te! nimirum ex imbecilli fortem, sicut ex forti factus es imbecillis: sed qualem tu me vis, Amor Divine! ecce me totum; si vis mihi dare vigorem, da; si me apprehendere, ecce me. Ego non possum te amare, nisi per te; non te debitè æstimare, nisi in te; non tibi inniti, nisi tu teneas me. Cum ergò, mi Domine, tua esse debeant omnia, ne cuncteris me apprehendere ac possidere, & facias dein de me, quidquid voles; ut captus à te, me ipsum effugiam. Aufer mihi omnem gustum vitæ, omne humanum auxilium, omne desiderium solatii & lætitiæ, nisi in te, mi amor suavis ac dulcis!

V. O quàm sum cæcus, stultus ac dejectus, quando quæro <sup>rem extra</sup> consolationem extra te, lætitia animæ meæ, quantum vis appa- <sup>illum vana</sup> reat bona! & quàm improbus, quando obliviscor amoris, quem <sup>sint omnia.</sup> debeo tibi, & vitam in peccatis transigo, quæ tibi causa fuerunt hujus tantæ tristitiæ, Deus meus! quomodo non mei me pudet, mi Jesu! quomodo non desidero, ut me tellus absorbeat, cum video



video te plangere mea mala; sudare sanguine propter ea, in quibus delector & ludo? ô qui seipsum videret extra se! quare sum natus, mi DEUS! si tibi fui creaturus tantum mœrorem? infinita misericordia, juva me! Oro te per hunc tuum amorem, per hanc tuam tristitiam, per hunc sanguinem, quo sudas, unica spes mea! ut, posteaquam fui delectatus peccando contra te, deinceps patiar pro te. Da mihi, bone Jesu! purum tui amorem, ut me videam, me agnoscam & abhorream; & in me vindicem cum dolore & cruce, quidquid cum delectatione commisi in Divinam majestatem tuam, quôdque te sic affligit ac premit.

*Oratio, ne  
pereamus.*

VI. Et, ô Divine amor! cum tristitiam tuam sic augeant illi, qui perituri sunt, adjuva me, & non permitte me perire: aperi mihi aures, ut audiam vocem tuam: aperi mihi oculos, ut perspiciam exempla tua: inflamma cor meum, ut percipiat dolores tuos; neque renovet unquam causas eorum. O vita animæ meæ! quomodo mihi non das sentire, quod tu? peccata mea plangere, sicut tu? quærere te, sicuti quæris me tu? quid faciam, Jesu bone? ego me offero, & consigno totum amori tuo. Tracta me, ut vis: muta me, sicut vides mihi necessarium esse: alliga me, sicut vis: purifica & expoli me, sicut placet: duc me semper tecum: utere me pro servo, sicut nosti mihi expedire, Deus meus, amor meus, auxiliator meus, & omne bonum meum!

O Mater Dei sacratissima! quæ hæc eadem horâ manebas in tuo conclavi, cum Domino sentiendo cruciatus ipsi paratos hæc nocte, quos non ignorabas, & quorum omnium ego sum causa. Da mihi, Domina mea, partem sensûs istius, & veram detestationem malorum meorum, quibus tantam tristitiam Domino meo, tantam afflictionem intuli tuo cordi. O Curia celestis, fundata & ædificata in sanguine & doloribus hujus Domini! impetra huic misero peccatori amorem, & gratiam, quæ scaturit è sanguine Divini hujus Domini, ut in tua societate perpetuò gaudeam sacris amplexibus istius veri ac dulcis mei Amici,

Amen.

EXER-